

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Tajemství
nefritového
fénixe

■ garamond

Případy soudce Ti Tajemství nefritového fénixe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti - Tajemství nefritového fénixe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy soudce Ti

Tajemství nefritového fénixe

Nový případ soudce Ti

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Tajemství
nefritového
fénixe

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Pej-čou

Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti

Ma Žung, pobočník soudce Ti

Blaženost a Soucitnost, buddhistické jeptišky

Vzácná kráska a Růžový obláček, tanečnice

Paní Kaj, potulná věstkyně

Švestka, Jablíčko a Třešnička, cizí konkubíny

Fang, průvodce konkubín

Tung Cao, mandarín na inspekční cestě

Pao Wao, obchodní zástupce v bourci morušovém

Pan Buvol, velitel karavany

Sing Chu, dovozce čaje z Jihu

Doktor Zázrak, lékař

Dlouhá paže, majitel karavanseráje

Velitel *Li Tien-pu* a kapitán *Pu*

Děj se odehrává v roce 674 n.l., kdy je soudce Ti podprefektem v městě Pej-čou na severovýchodní hranici Číny.

I

*Soudce uteče před tygrem;
ujme se ho buvol.*

Rozkývaná dvoukolka tažená dvěma osly pomalu projížděla po cestě vinoucí se úbočím kopce. Kdyby tu někdo byl, mohl by si na svislé korouhvi upevněné vedle vodiče přečíst tyto znaky: „Tribunál soudce Ti“. Soudce seděl na sedátku a držel otěže, zatímco jeho pobočník Ma Žung se vezl na třetím čtvernožci v čele spřežení. Po dvou dnech strávených ve vsi na zastrčené náhorní rovině se soudce a jeho První manželka vraceli do údolí, do podprefektury Pej-čou, kde zanechali svoji rodinu i civilizaci, jak si ji sami představovali.

Majestátní horská krajina a svěží vzduch, který tu dýchali, nedokázaly soudce nadchnout. Byl nucen zúčastnit se slavnosti Měsíce u jakéhosi lidu v jakémsi odloučeném kraji na pomezí svého okresu. Každý nový podprefekt z Pej-čou byl povinen se tam dostavit v patnáctý den osmé luny od svého nástupu do funkce, a lid Liao-liao si na tu návštěvu velice potrpěl: dokud ho neviděli osobně

na hlavním náměstí oblečeného jako měsíční Králičí bůh, na hlavě klobouk s dlouhýma ušima, nebyli ujistěni o jeho autoritě. Obětování měsíčnímu božstvu bylo také příležitostí k výběru daní. Takže Ti Žen-ci nejen že celý večer tančil jako bílý králík, ale také teď převážel výtežek z poplatků pro císaře v obyčejné kolesce a kdekteřý zloděj, lupič nebo bandita z obchodních cest jej mohl schlamstnout jako nic.

Navíc ještě zjistil, že lidé Liao-liao nepoužívají peníze platné ve zbytku Říše: raději provozovali směnný obchod. A tak soudce z nedostatku jiného způsobu, jak si nechat zaplatit, přijímal výrobky místních uměleckých řemeslníků. Jediná První paní byla ráda, že se díky této cestě dostala ke sbírce velkých váz, které budou ozdobou jídelny v ja-menu.

„Takhle jsou všichni spokojeni,“ pravila, spočívajíc nadšeným zrakem na svých objevech.

„Kdo vám řekl, že jsou všichni spokojeni?“ vyjel na ni manžel.

Zatím budoucí výzdoba jejich městského obydlí jen zatěžovala vůz.

„Ty vázy dokonale ozvláštní vaše oficiální bankety, hezčí jsem nikde neviděla.“

„A podle toho, kolik jich je, vystačí nám až do konce našich dní, i kdyby se měla při každém stěhování nějaká rozbít.“

Ti zaznamenal na okraji cesty veliké zvířecí lejno, nad kterým vířil roj much.

„Musí tady být divoká zvířata,“ řekl a ukázal na tu věc.

Ma Žung nic neříkal, právě přemítal, jestli ten výmět neodpovídá tomu, jak mu popsali veliké lejno tygra.

„Nevzpomínám si, že by cesta byla tak klikatá, když jsme jeli tam,“ řekl soudce; už měl toho potahování za otěže zviřat dost.

Ta se náhle zastavila před bystřinou, která přetínala cestu, aby se níže vlila do nejbližší řeky. I když řečiště bylo vyschlé, strž, kterou potok vyhloubil, byla víc než stopu hluboká i široká. Tu s tímhle vozíkem nepřejedou. Z jedné strany útes, z druhé propast.

„Zabloudili jsme,“ řekl Ma Žung, „jsme na slepé cestě!“

„Ale jak jsme se mohli splést?“ řekl Ti. „Po borovém lesíku se zahýbalo doleva, potom rovně podél skal a pak doprava k Oběšencově štítu... Nebo to bylo naopak?“

První paní odložila vázu, kterou obdivovala, a z vnitřku vozu jim sdělila své mínění.

„Můj vznešený manžel raději neměl odmítat průvodce, kterého mu ve vsi Liao-liao nabízeli.“

„Smrděl kozím tukem, v první zatáčce by se mi udělalo špatně.“

Ma Žung pobídl svého osla o kousek dál, aby viděl, co je před nimi. Vrátil se s dobrou zprávou.

„Je tu způsob, jak přejít, ale bude to obtížné.“

Objeli veliký kámen a objevili něco jako brod. V řece byly v pravidelných rozestupech položené ploché kameny, které voda pokryla blátivým mechem.

„Jestli uklouzneme, zemřeme,“ prorokoval Ti.

„Nechme to na oslech,“ navrhoval Ma Žung, „ti mají pevná kopýtka.“

„Ano,“ řekl Ti, „tak obvykle postupuji u soudu.“

Jeho pobočník se rozhodl, že bude spřežení řídit sám, načež se bosky vrátí pro své jezdecké zvíře. Ti se usadil uvnitř vozu, zbavený jakékoli možnosti nějak ovlivnit běh věcí, jako váza mezi vázami. Když se čtyřnožci odvážili vkročit na kameny, přitahováni velikým tuřínem, kterým jim Ma Žung mával před nosem, Ti usoudil, že je načase se pomodlit. V takových situacích radil Konfucius žákům, aby spíš spoléhali na sílu svého ducha, ale právě ta jim teď chyběla. Soudce litoval, že s sebou raději nevzal svou Druhou manželku: znala nazpaměť buddhistické litanie, které slibovaly šťastný přechod na onen svět, nebo přinejhorším příznivou reinkarnaci v lůně věhlasné čínské administrativy.

Byli v polovině přechodu, když zaslechli zlověstné zavřčení.

„Blíží se k nám tygr,“ řekl Ma Žung, který byl hodně zcestovalý. „Nejspíš chce taky přejít.“

Ti vystrčil nos zpod plachty, která kolesku zakrývala.

„Co uděláme, jestli na nás zaútočí?“

„Obětujeme mu osla,“ odvětil Ma Žung.

„Kterého?“ zeptala se První paní a hodila očkem po svém muži.

Sotva dosáhli druhého břehu, uviděli velkou kočkovitou šelmu, jak skáče z kamene na kámen s obratností, která je trochu ponížila; zmizela a osla, který zůstal na druhé straně, se ani nedotkla. Ti znovu vystrčil nos ven z vozu.

„Jsme živí, nebo mrtví?“

Požádal První paní, aby mu ukázala, ve které z váz je ta místní kořalka od lidí Liao-liao, a pořádně si zavdal.

„Dobrá,“ řekl, když si osušoval rty širokým mandarínským rukávem. „Ještě jeden brod, ještě jeden tygr, a Pej-čou už nebude mít podprefekta.“

Po další hodině putování už nevěděli, jestli směřují ke slavné podprefektuře soudce Ti, nebo k nějakému ještě odlehlejšímu kraji, obývanému možná nečínskými barbary, kteří nepoznají rozdíl mezi chryzantémovým čajem a pažitkovou polévkou. Nejméně jeden ze tří poutníků už málem propadal beznaději, když vtom uslyšeli skřipání kol a náprav, hýkání oslů a pokřikování vozků. Zákrutem cesty pod nimi se ubírala karavana.

„Konfucius vyslyšel mé prosby!“

Konfucius mu posílal dlouhou řadu prostých lidí, zaprašených od hlavy až k patě, která vypadala nádherněji než průvod blahoslavených v den, kdy se slaví Božský jas. Ti rychle sundal korouhev svého soudu, svinul ji a hodil ke keramice.

„Lepší bude zachovat inkognito.“

„Protože necestujete tak okázale, jak by vyžadovalo vaše postavení?“ dohadovala se paní Lin.

„Ano, proto,“ řekl její muž a proklínal hromadu váz.

Anonymita chránila jeho důstojnost, ale také usnadňovala společenský styk. Nebylo nic nepříjemnějšího než ocitnout se v zástupu obyčejných lidí, kteří ani neumějí správně složit poklonu, jsou servilní a nakonec vždycky využijí vaši přítomnosti, aby vám přednesli své stížnosti.

„Představím se jako malý úředník nižšího postavení a špatně placený,“ řekl Ti. „Bude to jednodušší.“

„Zatímco ve skutečnosti jste významný úředník vyššího postavení a špatně placený,“ řekla jeho žena.

Když došli na úroveň karavany, velitel konvoje jim vyšel vstříc. Pan Buvol byl břichatý, dobře stavěný muž s bradou ozdobenou rozčuchaným vousem, na rozdíl od elegantního mandarínského porostu, jímž se pyšnil soudce. Za malý příspěvek je jejich zachránce rád přijal mezi vozy až do doby, kdy dojedou ke křižovatce na Pej-čou.

„Spletli jste si směr. Nejjednodušší by bylo vrátit se k Liao-Liaoům, přenocovat tam a zítra se vydat opačným směrem.“

„Ach ano!“ souhlasila paní Lin, jelikož měla ještě místo pro pár hezkých terakotových váz.

„Projedeme se s vámi,“ rozhodl její manžel.

Karavana bude muset udělat velkou okliku, než se zase napojí na cestu do Pej-čou.

„Vy jste odtamtud?“ zeptal se pan Buvol. „Příjemné místo, dokonce se říká, že tamní podprefekt není úplně pitomý.“

„Jak kdy,“ odvětil soudce Ti.

Vzdálené zavrčení všechny tři nové příchozí přimrazilo.

„To je tygr,“ řekl pan Buvol, „toho si nevšímejte. Horalé pohlížejí na tato zvířata tak, jako vy, měšťané, pohlížíte na koně a muly: nebojíte se, že vás kopne, protože víte, že se to stává jen zřídka. S tygry je to totéž: strach z pokousání mají jen neznalí lidé a prostáčky.“

„Je sympatický,“ řekla První paní, když se jejich hostitel vracel do čela konvoje.

II

*Soudce Ti se setká se záhadným úředníkem;
zdá se mu, že se mění v králíka.*

Ke konci dne dospěli do osady přilepené k úbočí hory. Cesta vedla nad střechami ve svahu postavených domů. Když cestovatelé došli na hlavní ulici, viděli, že podezdívky jsou zhotoveny z černě pruhovaného kamene, zvaného „tygří kůže“. Ti se zeptal pana Buvola, jestli už brzo dojdou k hlavní cestě.

„Ještě musíme projít Údolím smrti, vystoupat do průsmyku Nebezpečí a zase sestoupit poněkud strmou roklí Ohrožení.“

„Navrhuji začít tím, že se posílíme v krčmě Nezbytného odpočinku,“ prohlásil soudce.

Když procházeli kolem chrámu s dokořán otevřenými dveřmi, viděl, že oltář Boha cestovatelů je obložený značným množstvím obětín.

Jediná hospůdka na sebe poutala pozornost kusem látky vlajícím ve větru. Od samého vchodu upozorňovali, že neposkytují příkrývky: prosili zákazníky, aby si

nosili své vlastní. Daň Liao-Liaoů naštěstí zahrnovala i zásobu tkaných látek s typickými kouzelnými motivy. Stavba byla skoro celá z hrubého dřeva hnědé barvy. Po rampě se vozy i zvířata mohly dostat do ohrady oběhnané plaňkovým zábradlím z neotesané jedle. Osvětlení obstarávaly u stropu zavěšené papírové lucerny. Ma Žung přikročil k zakrslému chlapíkovi, který byl zřejmě majitelem.

„Soukromý pokoj pro pana úředníka!“ nařídil výhrůžným tónem.

„Samozřejmě!“ odpověděl hospodský a uklonil se jim. „S radostí poskytneme panu úředníkovi nejlepší část podlahy ve společném sále!“

Byla to rozlehlá místnost se zděnou terasou, kterou v zimě zdola vytápěli.

„Je to tu křupanské,“ řekl Ti.

„Uvažte, že to není drahé,“ pravila jeho paní a rozvínovala svou zásobu splétaných koberců, které jim poslouží jako matrace. „To, co jste vybral na daních, tím příliš neutrпí.“

Na zdi nad terasou byl nápis „Ženy“. Zeď na druhé straně místnosti nesla znak „Muži“.

Jak postupně přicházeli jejich spolucestující, konstatovali, že se jejich karavana skládá z velice různorodých prvků, obzvláště z žen všech kategorií, od té nejvyšší až po ty méně dobré.

„Ženy tu tedy nechybí,“ řekla První paní.

„Ano,“ odvětil její manžel, „připadám si tu docela jako doma.“

Dvě jeptišky usoudily, že bude dobré uhodit do dřevěného zvonu a vyzvat cestující k modlitbě k Buddhovi, než se uloží k odpočinku. Přestaly s tím, až když se jim na záda sesypaly zelné košťály. Nedaleko od nich si připravovaly lože dvě tanečnice.

„Hola, děvčata!“ zahalekal jeden cestující rozverně. „Poskytnete nám malou ukázkou svého umění?“

„A ty pohneš zadkem a přidáš se k nám?“ ptala se jedna z nich a dál si upravovala lůžko.

„Kokety!“

„Ať ti zvadne nefritový stvol a upadne jako shnilý rákos,“ řekla mu na to druhá mladá žena.

„Na příští zastávce přespíme ve voze,“ prohlásil soudce Ti.

Tři cizinky, velice afektované, se přišly poklonit První paní a pak se utábořily poblíž. Doprovázel je nějaký Fang, který je s mazaným výrazem představil.

„Doprovázím své drahé přítelkyně k jejich novému manželovi. Nemluví naší řečí. Jmenují se Švestka, Jablíčko a Třešnička, ale nedivte se, jestli nereagují, když na ně zavoláte. Je to jen překlad jejich nevyslovitelných barbarických jmen.“

Sálem proběhla žena oděná v kůžích a peří, s nádobou kadidla, podle jehož zápachu se dalo soudit, že je určené k hubení hmyzu; ale slova, která si mumlala, naznačovala, že je jejich účelem zahnat něco jiného než hmyz: dezinfekce se tu snoubila s exorcismem.

Na své části podlahy rozvinul svůj poutač lékař; byl na něm nápis „Doktor Zázrak“ a vedle tlouk k hmoždíři,

aby nedovtipové nebyli, pokud jde o jeho profesi, na pochybách. Hned se začali trousit zákazníci a žádat ho o lektvar na spaní nebo na bolavá záda, poznamenaná kameny na cestě. Ti měl pocit, že je tu jediný, kdo neotevřel krám. Také by mohl rozvinout korouhve a přihřát si polívčičku udělováním placených právních rad. Nedovolovala mu to však jeho důstojnost, a pak také fakt, že přísahal, že bude svědomitě a obětavě sloužit toliko Císaři, což se dalo vyložit jako „v odříkání a bídě“.

Přijal misku jídla z rukou První paní, která vařila s ostatními ženami.

„Došlo ke zvláštní příhodě, když jsme připravovaly jídlo,“ řekla. „Taková zábavná historka s kolibříkem.“

Ti opáčil, že ho nějaká historka s kolibříkem nezajímá, a šel se vydýchat ven, ponechávaje ty prosté lidičky starostem o to, jak si ve společné místnosti zabrat místo. Na kryté promenádě spatřil ve světle lampionů čistounkého chlapíka, oblečeného prostě, ale vkusně: zkrátka vzdělance. Rozložil před sebou přenosný čajový servis, tedy typickou potřebu vzdělaného muže. Všiml si, že Ti pošilhává po jeho krásném porcelánu naplněném vonným nápojem, a pozval ho, aby si s ním vypil šálek. Ti mu kvůli svému inkognito nemohl dát svoji vizitku o osmi listech, kterou by za jiných okolností vytáhl: ten druhý by se z ní dozvěděl jeho skutečné postavení, tituly a funkce. A tak se omezil na zmínku o tom, že je „úředníkem při ja-menu v Pej-čou“, která k ničemu nezavazovala. Zvláštní bylo, že ani jeho protějšek se nevytasil s žádnou vizitkou a spokojil se s uvedením

svého jména. Jmenoval se Tung Cao, „vzdělanec na cestách“, což by každý uhodl už jen podle toho, jak se vyjadřoval.

„Promiňte,“ řekl Ti, „já jsem vás měl za císařského inspektora na služební cestě.“

„Neomlouvejte se, to je přirozené,“ řekl Tung Cao. „Já jsem si zase zprvu myslel, že jste soudce ze sousední podprefektury. Ty vousy člověka pletou.“

Oba muži by se nebyli lépe shodli, ani kdyby doplnili svá slova spikleneckým mrknutím.

„Služba u Nebeského draka někdy vyžaduje různé okliky,“ řekl Tung Cao.

Muž vypadal dokonale jako vyslanec na misi. Ti jen doufal, že nemá za úkol zkontrolovat, jak představitelé Syna nebes řídí města svěřená jim ke správě. To, že se podprefekt ocitl v téhle ubohé zastávce, nebylo nic lichotivého, Císař by asi nerad viděl svého zástupce v díře plné oslařů. Ti se o tom chtěl ubezpečit.

„Vaše Milost nepochybně přijela, aby si vychutnala sladký život v našem krásném a tak dobře spravovaném kraji?“

„Oficiálně ne,“ odvětil Tung Cao dvojsmyslně.

Jeho protějšku přeběhl mráz po zádech. Už viděl, jak se bude za několik dní inspektor tvářit, až pod podprefektovským černým čepcem s křídélky pozná chlapíka, kterého pozval na čaj ve vylepšeném chlívku, kde by se žádný mandarín nechtěl nechat vidět.

„Možná vás vaše neoficiální služební cesta zavede i do dobrého města Pej-čou?“ zeptal se.

„To si nemyslím,“ odvětil Tung Cao k velké soudcově úlevě. „Jedna důležitá záležitost vyžaduje veškerou moji pozornost.“

Tajně poslán! To značně podnítilo soudcovu zvědavost. V mládí snil o dobrodružném životě, často si říkal, proč si raději nezvolil právě kariéru císařského vyslance. Pak mu hýždě připomněly nepohodlné cestování a vzpomněl si proč.

Tung Cao zabloudil pohledem na emblém, který zdobil čelní vůz karavany utábořené pod nimi. Byl to terakotový kotouč ozdobený zeleně natřeným fénixem.

„Jak se dovtípit, že ty nejnicotnější symboly kolikrát skrývají odporná spiknutí?“ zabručel si pro sebe.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se soudce Ti.

Tung Cao vypadal, jako by se probudil ze sna.

„Já? Nic jsem neřekl.“

„Já jsem také nic neslyšel,“ ujišťoval ho honem soudce, chtěje si inspektora usmířit; nepodařilo se mu u něj zjistit ani postavení, ani účel cesty.

„Všiml jste si, jak je náš konvoj nesourodý?“ řekl dotyčný, aby změnil směr rozhovoru. „Poutníci, dámy jedoucí za svým manželem, tanečnice, věstkyně, obchodníci, úředníci bez určitého poslání...“

Ti donesl ke rtům šálek, aby získal čas na promyšlení vhodné odpovědi, ale na žádnou nepřišel. Tajemství jejich přítomnosti zde, které oba skrývali, jim znesnadňovalo jakýkoli styk. Jedinou jistotou bylo, že ani jeden se nespěchal připojit k těm, kteří v sále plném tělesných pachů s chrápáním zahájili svou noc. Udělali několik kroků

spojovací chodbou, která obkružovala celou budovu. Vzadu stál malý oltář pro Lej C', patrona hospodských. Jejich hostitel právě přemísťoval poháry s obětinami a plnil je luštěninami, tučným vepřovým a trochou alkoholu, aby bůh lépe trávil. Potom se pohroužil do dlouhé tiché modlitby.

„Jste tu na velmi rušné cestě,“ řekl Tung Cao, „co si můžete víc přát? Zákazníci k vám přicházejí sami od sebe!“

„Jen aby u nás neumírali! Přináší to neštěstí!“ odpověděl hospodský.

„Pokusíme se tedy nikoho nezabít,“ opáčil Ti a poslouchal vzdálené chrápání.

Když se vracel do velkého sálu, dal se cestou ke zděné terase, aby popřál dobrou noc První paní. Ta vybalila několik váz a ve světle lampy obdivovala náměty jejich výzdoby.

„Podívejte,“ řekla. „Obrázek na téhle představuje měsíčního boha a jeho ženu, chytrou Čchang E. Člověk by řekl, že to jsme my.“

Manželka božského králíka byla zpodobněna jako půvabná, elegantně oblečená nymfa. Její muž měl kulaté břicho, z vyšívání šatu mu trčely chlupaté packy a velké uši připomínaly soudcovský klobouk s křídélky.

„Dlouhé uši jsou symbolem manželského souladu,“ řekla paní Lin.

„U králíků určitě,“ odpověděl její manžel.

III

*Soudce Ti sleduje cestu duší do zászvětních končin;
jeden cestující karavanu opustí.*

Ráno se Ti Źen-ci pokoušel nevnímat, že už kolem pobíhají jeho společníci, když mu První paní lehce poklepala na rameno.

„Jestli můj vznešený manžel laskavě otevře oči, postarala jsem se mu o občerstvení.“

Vynořil se z pokrývek a posadil se zády ke zdi; těšil se, že si pochutná na polévce a žemličkách. Paní Lin mu přinesla v misce s liao-liaoskými motivy hrst sušenek.

„Tenhle podnik vůbec nepomyslel na vaši snídani, toto je vše, co jsem našla. Pak jsem chtěla nechat ohřát vodu na vaši toaletu.“

Skutečně pro něj připravila ručník, ale teplou vodu Ti nikde neviděl.

„Na dvoře napustili jakési napajedlo, muže a ženy odděluje zástěna z listí. Já už jsem se umyla, přeji vám, abyste si to potěšení užil.“

K potěšení tu nebylo nic. Sotva skončila noc, už zas

museli vše, co potřebovali předešlý den, znovu zabalit: stočit rohož nebo matraci, nacpat polštář do pytle, zkontrolovat, jestli se nic neztratilo, a dohledat pod soudovou zadnicí své střevice. Soudce Ti se samozřejmě k těm triviálním úkonům nesnížil, na to měl Ma Žunga, ale i tak to bylo únavné. Nevěděl, co má dělat, zatímco jeho pobočník se zápalem snaživého služebníka skládal, roloval a zavazoval na uzel.

O půl hodiny později procházel průvod osadou, aby se znovu dostal na cestu. Na malém místním trhu se hemžil hustý dav. Veškerá půda, která byla k dispozici na úbočí, byla z obou stran ulice zaplněna stánky, nabízejícími k prodeji řadu výrobků, jaké se používají na venkově.

Když přešli kolem posledních domů, Ti viděl, jak ranní rosa rozzářila krajinu stříbřitým odleskem.

„Není Vaše Milost nadšená, že se může seznámit s nádhernými horami naší Kvetoucí říše?“ zeptala se paní Lin.

Ti si pomyslel, že kdyby se byl chtěl věnovat kariéře oslaře na odlehlých cestách, neztrácel by deset let přípravou na císařské zkoušky. Nepotřeboval by umět reprodukovat pět tisíc znaků, aby se mohl obracet na zvíře, schopné porozumět tak třem slovům.

První paní sice mandarínské zkoušky neabsolvovala, ale se čtením myšlenek z manželovy tváře potíže neměla.

„Někdy si říkám, že by se měl můj vznešený manžel obrátit na cestu k Tao a stát se poustevníkem na nějakém nehostinném místě, kde by dospěl k nesmrtelnosti blažených.“

Ti pokývl bradou, ale nic neodpověděl. Kdyby se měl na rok usadit na nějakém nehostinném místě, k čemu by mu byla nesmrtelnost? Většina čínských náboženství slibovala v zásvěti tisíce blaženství, to byla aspoň nějaká naděje, již se lze kojit při překonávání překážek na tomto světě.

Kuchyňské nádoby rozvěšené na kostrách vozů cinkalo při sebemenším drncnutí, byla to hudba konvoje. Cestující šli vpřed za neustálého „bim bim“, kterému odpovídalo „bam bam“. Ti si říkal, jestli i duše pochodující k zemi Žlutých pramenů slyší podobné cinkání. Sliboval si, že zlepší svůj způsob stravování a bude trochu cvičit, aby to pro něj zůstalo co nejdéle záhadou.

V půli cesty zastavili, aby pojedli a vykonali nezbytné přirozené potřeby – takže když odešli, do okolních houštin se po několik dalších dní nedalo zavítat.

Ti se trochu prošel z jednoho konce konvoje na druhý, aby si protáhl nohy. Dovozece čajů z Jihu jménem Sing-chu předváděl kolem nádoby, již postavil na oheň, kvality svého zboží. Ti se podívil.

„Proč dovážet čaj? Vždyť se pěstuje nedaleko odtud!“

„S vašimi psími čuránkami nemůžete můj božský nektar srovnávat,“ řekl Sing-chu.

Nabídl skeptikovi šálek nápoje a ten v něm smočil rty.
„Žádný rozdíl v tom nevidím.“

„To proto, že bychom museli ohřát pramenitou vodu z vysokých hor na eukalyptovém nebo borovém dřevě, které vyžrávalo tři roky,“ odsekl Sing-chu. „V současných podmínkách rozvine můj nektar jen desetinu své síly.“